

[Ole Bjørn Kraft.]

fremtidige politik og have det i et omfang, som vil tilfredsstille den selv? Jeg forstod det ærede medlem hr. Gustav Pedersen sådan, at den kommunistiske støtte ønsker man ikke at regne med. Statsministeren har i sin trontale i som sædvanligt velformede ord opfordret til samarbejde.

Statsministeren ved, at det konservative folkeparti i de to år, der er forløbet siden valget, har ydet sit bidrag til, at arbejdet på rigsdagen ikke skulle fortabe sig i agitationsmæssige placeringer, men føre til positive resultater. Men det vil nødvendiggøre, at der bliver en helt anden overensstemmelse mellem den højtærede statsministers ord om samarbejdet og de forslag, det program, som regeringen søger gennemført. Som det vel er fremgået af min tale, finder jeg ikke, at der i regeringens programmerklæring og de forelagte lovforslag er en sådan overensstemmelse tilstede. Det er ikke i sig selv ganske selvfølgeligt, at der ud af et ikke-socialistisk flertal i befolkningen og et ikke-socialistisk flertal her på rigsdagen udgår en socialdemokratisk regering. Forudsætningen for, at ledelsen fortsat skal ligge i socialdemokratiets hånd, må derfor være, at dette parti og regeringen først og fremmest føler sig som leder af et samarbejde, der også omfatter de partier, der ikke deler regeringens politiske program og mål, og at man ikke søger at benytte sin stilling og de muligheder, denne frembyder administrativt og på anden måde til at hidføre en udvikling, som er imod oppositionens principielle samfundsopfattelse.

Dette synspunkt har devalueringen understreget og skærpet. Det danske samfund er nu nået til det punkt, hvor der må træffes et klart valg: om man ønsker at føre udviklingen videre imod et frit erhvervssamfund og derved forhindre, at man åbenlyst eller skjult bliver lokket eller listet ind i beslutninger, hvis konsekvens vil blive, at man baner vejen for mere planøkonomi, flere statsindgreb, med andre ord mod et socialistisk præget samfund. I en sådan situation kan det være farligt at overlade regeringens ledelse til socialdemokratiet, hvis det ikke vil acceptere grundlaget for sine regerings-handlinger, at det ikke må gå udenfor de principielle synspunkter, som flertallet her i rigsdagen har. Det afgørende i situationen er kampen mod inflationen. Den vil i sig selv indebære muligheder, der vil hindre den fortsatte frigørelse fra statsindgrebene, i det lange løb øge statens magt over investeringen og dermed over erhvervslivet og derved hidføre en indkomstjævning af urimelig na-

tur til svækkelse af mellemstanden og dens selvstændighed. Vor holdning overfor regeringen vil derfor være bestemt af dens endelige stilling til disse spørgsmål, således som det vil vise sig gennem regeringens udtalelser under denne debat, gennem dens forhandlingsvilje, når de økonomiske og erhvervsmæssige love, der er stridsspørgsmål os imellem, kommer til afgørelse, altså ikke af de love, den har forelagt, men af de love, den vil søge vedtaget.

Der har længe været en stadig politisk uro til skade for det positive arbejde. Først var det venstre, der ønskede at fremkalde et valg ved sin mistillidsdagsorden, og nu holder regeringen og dens presse valgterne levende. Det er det, den ærede ordfører for socialdemokratiet (Gustav Pedersen) kalder teatertorden. Hvis regeringen med sig selv ved . . . (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Læs „Nationaltidende“!). Jeg bliver vist nødt til at gentage, da jeg tror, det vil være af interesse for den højtærede statsminister at høre, hvad jeg har at sige. Hvis regeringen med sig selv ved, at den ikke har til hensigt at gøre virkelige indrømmelser til vore synspunkter, må den hellere give klar besked. Så vil vi lige så lidt som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), der har givet udtryk for det i en kronik i „Nationaltidende“ forleden, mene, at et valg i den nuværende situation vil være til skade for landet.

I vore bestræbelser for at fastholde vore forannævnte synspunkter venter vi tilslutning og støtte fra alle partier i denne sal, der positivt ønsker genskabelsen af et frit erhvervssamfund. Jeg tvivler om, at regeringen her i salen har parlamentarisk rygdækning for en politik, der ikke bekæmper inflationen. Valget i 1947 har i det mindste ikke givet flertal for et sådant synspunkt. Et samarbejde mellem de partier, der har denne fælles opfattelse, er naturligvis ikke vendt mod arbejderne. Det gamle modsætningsforhold skal man ikke forsøge kunstigt at genopvække. Som overborgmester H. P. Sørensen har sagt det: kampen om de sociale reformer er ikke længere et politisk stridsspørgsmål, men et spørgsmål om den saglige fremgangsmåde. En inflatorisk politik vil i det lange løb også arbejderne komme til at bøde for. Men det kan blive et spørgsmål om en anden regeringsdannelse, thi selvfølgelig kan der regeres udenom socialdemokraterne, når de selv stiller sig udenfor et samarbejde ved ikke at opfylde dets forudsætninger. Det er i virkeligheden en ganske demokratisk tanke at ville påstå noget andet. Et arbejderparti, der kun kæmper